

THE ISLAND OF DR. PERINA

Wanneer wetenschapper Norton Perina op een klein eiland een elixir ontdekt dat het eeuwige leven geeft, wordt hij overladen met roem, maar krijgt hij ook te maken met laster en jaloezie. Is hij naast geniaal ook kwaadaardig? Debutante Yanagihara zoekt het uit.

Als er al een heilige graal bestaat, dan is die van het eeuwige leven toch de meest begeerde. Geconfronteerd met het axioma van een zekere dood heeft de mens alles op alles gezet om zijn leven te verlengen of toch minstens de herinnering aan hem over de dood heen te tillen. Religie troost ons met een hemel, kunst poogt schoonheid na te laten. Daartussen werkt de wetenschap naarstig verder met als enige doel de levensverwachting te doen stijgen. Maar wat als we een elixir ontdekken dat de dood opschort?

Medisch wetenschapper Norton Perina is er dicht bij wanneer hij in de jaren 1950 op een afgelegen eilandengroep in Micronesië een stam ontdekt die blijkbaar weinig last heeft van sterfelijkheid. Wie er de leeftijd van zestig bereikt, mag deelnemen aan een ritueel waarbij schildpaddenvlees wordt gegeten. Prompt stopt het lichaam met aftakelen. Perina en zijn medeonderzoekers zijn aanvankelijk sceptisch, maar de jeugdige bejaarden die op het eiland rondwalen, liegen er niet om. Hij smokkelt de heilige gewaande schildpad van het eiland en labtesten bieden hem wetenschappelijke zekerheid. Dat levert hem een Nobelprijs op, maar ook tonnen jaloezie en verdachtmakingen, zeker als blijkt dat zijn collega-onderzoeker, de antropoloog Tallent, spoorloos is verdwenen. Farmaceutische bedrijven beginnen een jacht op de schildpad, plunderen het eiland, breken Perina's lab binnen en iemand slaagt erin Perina te belasteren, want aan het begin van *Notities*

uit de jungle treffen we hem in de gevangenis. Tegen de beschuldiging van kindermisbruik kan hij zich namelijk niet afdoende verdedigen. Perina had dan ook de vreemde gewoonte om naast schildpadden ook kinderen te importeren. Met de hulp van een trouwe collega doet hij vanuit de cel zijn hele verhaal, dat gaandeweg meer op een biecht begint te lijken.

De onderliggende dreiging houdt *Notities uit de jungle* spannend, want debutante Hanya Yanagihara durft vaak nogal wijdlopijg uit de hoek te komen. Lange beschrijvingen van de jungle en de o zo droeve geschiedenis van Perina's kinderjaren moet je erbij nemen. Ook de nevenplot met tweelingbroer Owen wordt nodeeloos geïntroduceerd: nooit wordt duidelijk waarom de twee van elkaar vervreemdden en

waarom Owen zo haatdragend is tegen zijn broer. De beste passages doen dan wel aan de gecensureerde gruwelprent *Cannibal Holocaust* denken en wanneer je Perina's ware gezicht te zien krijgt, brandt de walging in je keel. Wisselvallig, is dan het oordeel. RODERIK SIX

CENTRALE ZIN

Neen,
niet alle verhalen
zijn waar
– dat zijn ze
tenslotte zelden.

NOTITIES UIT DE JUNGLE

Hanya Yanagihara,
Nieuw Amsterdam
(originele titel: The People in the Trees), 412 blz., € 24,95.

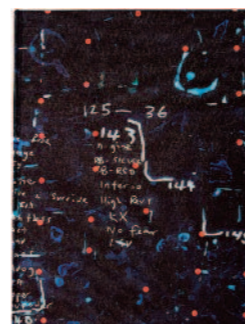
★★★★★

HANYA YANAGIHARA

Hanya Yanagihara is redacteur bij reis magazine *Condé Nast Traveler* en slaagde erin om haar schrijfbambitie twintig jaar lang verborgen te houden. 'Writing is a very private thing', zegt ze daarover maar ook de heikle thematiek van kindermisbruik in wat uiteindelijk in 2013 haar debuutroman *Notities uit de jungle* werd, heeft haar doen twifelen of publiceren wel zo verstandig was. Ondertussen is de ban gebroken: zopas verscheen in het Engels haar tweede boek, *A Little Life*.

[BOEK IN BEELD]

BEST BEFORE END

Stephen Gill,
Nobody / Archive of Modern Conflict,
72 blz., € 55.

★★★★★

STEPHEN GILL: giet eens een energiedrankje over uw negatieven uit.

Analoge fotografie is niet dood. Meer zelfs, in de handen van Stephen Gill is ze springlevend. Voor *Best before End* dompelde de Britse fotograaf zich onder in het gejaagde leven in de Londense binnenstad, om vervolgens de half ontwikkelde negatieven onder te dompelen in energiedrankjes met oppeppende namen als Relentless Rehab, Shark Stimulation, Pussy, Little Miracles, Rockstar Xdurance of B52. Bijtend gevolg: een filmemulsie die week werd, met alle vervormingen en vertekeningen van dien, en die Gill daarna nog eens handmatig, met een borsteltje, verder manipuleerde. Het resultaat is een intrigerende reflectie en reactie op de alsmaar stijgende koortsachtigheid van onze samenleving, waarbij slapen zoveel betekent als tijd verliezen en belevingen missen, en energiedrankjes en andere stimulerende middelen verontrustend hoge verkoopcijfers halen.

Nieuw is het niet voor Gill om zijn onderwerp op een of andere fysieke manier in het beeld te verwerken. In het verleden begroef hij negatieven in de grond (*Buried*, 2006) of

stak hij gevonden materie van op de plek waar hij fotografeerde in zijn camera (*Talking to Ants*, 2014). Het extraheren en opnemen van elementen van de plaats, zoals de fotograaf het zelf noemt, geeft het werk een fascinerende, stoffelijke authenticiteit mee. In *Coexistence* (2012) bereikte Gills natuurkundig gegoochel een poëtisch hoogtepunt, toen hij met zowel camera als microscoop aan de slag ging met het van leven krioelende water uit een koelvijver bij een voormalige staalfabriek in Dudelange.

Best before End is meer puntig dan poëtisch, meer scheikunde dan fysica. De beelden die uit het giftige bad van energiedrankjes bovenkomen, dragen door hun bijna moleculaire abstractie zowel een suikerzoete schoonheid als een alles wegvretende wreedheid in zich mee. Ze vormen de intense verbeelding van de nevelige roes en tonen de duistere vertroebeling van de verhitte geest. De wijd opengesperde ogen en de razende hartslag denk je er zo bij. Net als de muur. Knallen! STEFAN VAN THUYNE